Ἔτος Β'. Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Μαΐου 1891 Ἀριθ. 4

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
15 ΛΕΠΤΑ 15

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐν Ἑλλάδι, ἐτησία Δρ. 8
» » ἑξάμηνος » 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ἐτησία Φρ. 12
» » ἑξάμηνος » 7

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Τράτα. Ἀρχαία καταγωγὴ τῆς τράτας. - Διάκρισις τῶν νεανίδων ἀπὸ τῶν ὑπάνδρων. - Ἱστορικαὶ ἀναμνήσεις. - Ἡ τράτα ἐν Ἐλευσῖνι. - Συμπέρασμα, (μετ' εἰκόνος), ὑπὸ Φ. Π. — **Ὁ θαλασσοπόρος Ἰωάννης Φραγκλῖνος** (συνέχεια καὶ τέλος), ὑπὸ Η. Ο.—**Κλεοπάτρα**, ὑπὸ Δ.Κ. — **Ὁ Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ ἢ Γῆ τῶν ἀδαμάντων**, μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ, ὑπὸ Ι.Κ.—**Ἠλεκτρικὸν δρᾶμα.—Τηλεφωνικά.—Ἐκ τοῦ σημειωματαρίου μου**, ὑπὸ Δίκ.—**Ἐπιστημονικὸν παίγνιον**: Αὐτόματον δ' ἕλικος, ὑπὸ Φ. Π. — **Αἰνίγματα.—Λύσεις αἰνιγμάτων. Ἀνταποκρίσεις.—Εἰδοποιήσεις.**

Η ΤΡΑΤΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ἀρχαία καταγωγὴ τῆς τράτας.—Διάκρισις τῶν νεανίδων ἀπὸ τῶν ὑπάνδρων.— Ἱστορικαὶ ἀναμνήσεις.—Ἡ τράτα ἐν Ἐλευσῖνι.—Συμπέρασμα.

Ὁ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας διατηρούμενος ἔτι χορὸς τῆς τράτας, ὡς ἐξάγεται καὶ ἐκ τινων ἀρχαίων ἀνακαλυπτομένων ἀγγείων, ἐν ᾧ ἀπεικονίζεται πιστῶς ὁ χορὸς οὗτος, εἶναι ἀρχαιότατος, καὶ ὡς φαίνεται ἐχόρευον αὐτὸν καὶ οἱ προπάτορες ἡμῶν ἀπαραλλάκτως, ὡς χορεύουσιν αὐτὸν νῦν οἱ Μεγαρεῖς καὶ Ἐλευσίνιοι. Ἂν δὲ παρατηρήσῃ τις μετὰ προσοχῆς τὴν ἐπί τινος τοιούτου ἀγγείου παράστασιν, αἱ ἐνδυμασίαι, αἱ κινήσεις καὶ ὁ τρόπος τῆς συγκρατήσεως τῶν χειρῶν τῶν χορευουσῶν γυναικῶν οὐδόλως διαφέρουσι τῶν νῦν. Πανομοιότυπον τῆς εἰκόνος ταύτης ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ «Πανδώρᾳ» ἐν ἔτει 1867 πλὴν δὲν παρέχονται αἱ δέουσαι καὶ ἐπαρκεῖς περὶ τοῦ χοροῦ τούτου πληροφορίαι, οὐδὲ ἀναφέρεται πῶς ὠνομάζετο τὸ πάλαι ἡ τράτα. Ἂν δέ τινες φρονοῦσιν, ὅτι εἶναι ὁ λεγόμενος κύκλιος, σφάλλουσι, διότι οὕτως ὀνομάζεται παρ' ἀρχαίοις ὁ κοινὸς συρτὸς χορός. Ἴσως ἐπιμελέστεραι ἔρευναι ἐκ μέρους τῶν ἁρμοδίων διαφωτίσωσι τὰ περὶ τούτου. Τὸ βέβαιον ἐν τούτοις εἶναι, ὅτι μεγίστην ὁμοιότητα ἔχει πρὸς τὴν ἀποτελουμένην ἅλυσιν τῶν συρόντων τὰ σχοινία τῆς τράτας ἁλιέων καὶ τὴν κίνησιν αὐτῶν, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα ἐδόθη· καὶ ὅπως ἐκεῖ, οἱ τελευταῖοι πρὸς τὴν ἀκτὴν μένοντες ἁλιεῖς διευθύνουσι καὶ σύρουσι τὰ δίκτυα ᾄδοντες ἐν ταύτῳ μονοτόνους ναυτικὰς λέξεις, οὕτω καὶ ἐνταῦθα αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν οὐρὰν τοῦ χοροῦ γυναῖκες διευθύνουσιν αὐτὸν καὶ ᾄδουσιν. Ἀλλὰ μήπως δὲν ὑπάρχει ὁμοιότης καὶ εἰς τὴν οὐσίαν; Ἂν οἱ ἁλιεῖς ἁλιεύωσιν τοὺς ἰχθῦς, αἱ ἡμέτεραι ἡρωΐδες δὲν ἁλιεύουσι τοὺς συμβίους των;

Ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ εἴπομεν, ὅτι τὴν τράταν χορεύουσι καὶ νεάνιδες καὶ ὕπανδροι γυναῖκες. Πρὸς διάκρισιν ὅμως αὐτῶν, καὶ ἵνα μὴ τὰ βλέμματα τῶν παλληκαρίων σκανδαλωδῶς φέρωνται ἐπὶ τῶν τελευταίων, καὶ ἐπέρχωνται μετὰ ταῦτα παρεξηγήσεις καὶ ἀπώλειαι συμπαθειῶν, ἔδει νὰ φέρωσιν αἱ μὲν ἢ αἱ δὲ διακριτικόν τι σημεῖον δηλοῦν τὴν κοινωνικὴν θέσιν ἑκάστου αὐτῶν. Πρὸς τοῦτο λοιπὸν ἐφαντάσθησαν καὶ ἐπραγματοποίησαν ἔθιμόν τι, ὅπερ ἀγνοεῖται ἂν

Η ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ

παλαιόθεν ἐπικρατεῖ, ἢ μεταγενεστέρως. Ἐν τούτοις, οὕτως ἢ ἄλλως αἱ νεάνιδες, αἵτινες καὶ συμφέρον ἔχουσι νὰ διακρίνωνται, φέρουσι τὴν μίαν ἄκραν τοῦ φορέματος ἢ τῆς περιζώστρας αὐτῶν ἀνηγειρμένην καὶ ἐστηριγμένην διὰ καρφίδος περὶ τὴν ὀσφύν, καὶ οὕτως οἱ νέοι διακρίνουσιν εὐκόλως τὸν Μάϊον τοῦ Ἀπριλίου.

Αἱ δὲ πενθηφοροῦσαι γυναῖκες ὕπανδροι καὶ μὴ παρίστανται καὶ αὗται παρὰ τῷ χορῷ ἐν σώματι μελανοφοροῦσαι καὶ παρὰ ταῖς χορευούσαις ἱστάμεναι ἀλλὰ μὴ λαμβάνουσαι μέρος.

Τοιοῦτος ἐν ὀλίγοις ὁ χορευόμενος χορὸς κατὰ τὴν πανήγυριν τῶν Μεγάρων τὴν δευτέραν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, καθ' ἣν παρευρίσκονται καὶ συμμετέχουσι καὶ οἱ Ἐλευσίνιοι μετὰ τῶν γυναικῶν των. Ὁπόταν δὲ πανηγυρίζουσιν οὗτοι κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ ἁγίου Γεωργίου προσέρχονται καὶ οἱ Μεγαρεῖς καὶ τοῖς ἀνταποδίδουσι τὰ ἴσα. Ἂν ὅμως, συμπέσωσιν ἀμφότεραι αἱ πανηγύρεις κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὡς συνέβη τελευταῖον, τότε τὸ θέαμα εἶναι γραφικώτερον, λαμπρότερον καὶ πολυπληθέστερον, ἀμιλλομένων ἀμφοτέρων τῶν κωμοπόλεων τίς πρῶτον πλείονας νὰ προσελκύσῃ ξένους θεατάς, οἵτινες χάριν τῆς ὑπαρχούσης ταυτῶν σιδηροδρομικῆς εὐκολίας, τῆς ταχύτητος τῆς συγκοινωνίας καὶ τῶν ἔνθεν κἀκεῖθεν κατὰ τὴν μετάβασιν καὶ ἐπιστροφὴν ἀξιοθεάτων ἱστορικῶν θέσεων ἀνὰ τὸ Ἀττικὸν ἔδαφος, ἀθρόοι κατ' ἔτος μεταβαίνουσιν. Ἰδίως ἡ θέα τοῦ κόλπου τῆς Ἐλευσῖνος καὶ τοῦ τῆς Σαλαμῖνος, ἡ γραφικὴ ἄποψις τοῦ ὑψηλοῦ κρηπιδώματος ἐφ' οὗ ὁ Ξέρξης εἶχε στήσει τὸν ἀργυρόποδα θρόνον του, ὅπως θεᾶται τῆς ναυμαχίας τοῦ στόλου του, εἶναι ἐξαισία καὶ πλήρης τόσων ἀναμνήσεων, συνδυαζομένων πρὸς τὴν ἀπόβασιν τῶν στρατευμάτων αὐτοῦ εἰς τὸ ἔναντι Ἀττικὸν ἔδαφος μετὰ τὴν αἰσίαν ἔκβασιν τῆς μάχης. Ἀδύνατον ἐὰν ἐν τῷ μεθ' οὗ ταξειδεύητε συρμῷ ὑπάρχωσι ξένοι περιηγηταὶ νὰ μὴ παρατηρήσητε καὶ αὐτοὺς θαυμάζοντας καὶ δακτυλοδεικτοῦντας μετ' εὐχαριστήσεως πότε τὴν μίαν καὶ πότε τὴν ἑτέραν θέσιν.

Ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν καὶ εἰς τοὺς φίλους Ἐλευσινίους.

Ἐγκαταλιπόντες τὰ Μέγαρα καὶ τὴν κλασικὴν τράταν αὐτῶν ἐν μεγάλῃ εὐθυμίᾳ καὶ ζωηρότητι, εὑρέθημεν μετὰ ἡμισείας ὥρας σιδηροδρομικὴν πορείαν ἔναντι ἑτέρας τράτας ὁμοίας μὲν κατὰ τὰς κινήσεις τῆς πρώτης, ἀλλὰ διαφερούσης ὀλίγον κατά τε τὴν τάξιν. τὴν θέσιν καὶ τὰς ἐνδυμασίας. Ἐνταῦθα αἱ γυναῖκες εἰσὶ πλουσιώτερον ἐνδεδυμέναι, φέρουσαι πληθὺν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων κατά τε τὸ στῆθος, τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς πλεξίδας αὐτῶν, καὶ πάλλευκον ἐνδυμασίαν, ἐνῷ τὸ φόρεμα τῶν Μεγαρίδων εἶναι χρώματος φαιοῦ. Ἡλικιωμένος εὔχαρις ἀνὴρ φέρων βραχὺ λευκὸν ἐσωφόριον, ὡς θὰ ἔλεγον αἱ Γαλλίδες, ἁπλῆν κυρτοειδῆ ἑλληνικὴν ῥάβδον, ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ Ζολά, μειδίαμα γλυκὺ καὶ ἀθῶον, ὡς ἡ διαύγεια τοῦ ἀττικοῦ ὁρίζοντος, ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ Σαρδού, διηύθυνε τὴν τάξιν, ἔκαμνε θέσιν καὶ ἐνεθάρρυνε τὰς χορευτρίας, καὶ προητοίμαζε τὰ πάντα.

Ἂς τὸ ὁμολογήσωμεν εἴτε διότι ἡ πλατεῖα ἦτο ὁμαλωτέρα, εἴτε διότι ἡ γλυκεῖα ἑσπερινὴ θαλασσία αὔρα τοῦ ἔναντι κόλπου ἐμέθυε τὰς χορευτρίας, εἴτε διότι ἐχόρευον μεταξὺ δύο ναῶν τοῦ νεοδμήτου χριστιανικοῦ καὶ τοῦ τῆς ἱστορικῆς Δήμητρος, εἴτε καὶ διότι αἱ Ἐλευσίνιαι γυναῖκες εἰσὶ μᾶλλον εὔθυμοι καὶ ζωηραί, ἡ τράτα παρουσίαζεν ἐνταῦθα θέαμα ἔκτακτον, ζωηρότερον κηὶ χαριέστερον. Ὅσῳ ἡ τῶν Μεγάρων ἦτο σοβαρά, ἐπιβλητικὴ καὶ ἀξιοπρεπής, κατὰ τοσοῦτον ἐνταῦθα μᾶς ἐφάνη ἠπιωτέρα, μᾶλλον εὔχαρις καὶ δημοτική. Τὸ τὰκ τὰκ δὲν ἠκούετο ἐνταῦθα, ἀλλὰ τὸ φροῦ φροῦ τῶν νομισμάτων, ἅτινα περιέβαλλον τὰς ἀποτελούσας τὸν χορὸν Ἐλευσινίας ἀνεμίμνησκον τῷ θεατῇ παλαιοτέρας ἐποχὰς δόξης καὶ κλέους.

«Περίεργον πρᾶγμα, ἔλεγέ τις τῶν ξένων θεατῶν, ἐνῷ εἶναι μονότονος ὁ χορὸς οὗτος, ἐνῷ ἐπὶ ὁλοκλήρους ὥρας χορεύουσι κυκλιδόν, οὔτε αὗται κουράζονται, οὔτε ἡμεῖς βαρυνόμεθα νὰ τὰς βλέπωμεν. Διατί;»

«Διότι ὅ,τι μᾶς ἀφῆκαν οἱ πατέρες μας, οὐδέποτε θὰ τὸ ἀησμονήσωμεν, ἀπεκρίνατο, ἡλικιωμένη τις Ἐλευσινία.»

Ὁ χορὸς ἐξηκολούθησε μέχρι βαθείας νυκτός, ὅτε διελύθη ἐν μέσῳ εὐθυμιῶν καὶ γελώτων καὶ γενικῆς εὐχῆς καὶ ἀντευχῆς «καὶ τοῦ χρόνου.» Φ. Π.

Ο ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ

Μόλις δὲ μετά τινα χρόνον, ὅτε ἡ διάλυσις τῶν πάγων ἐπέτρεψεν αὐτῷ τὸν πλοῦν, κατώρθωσεν, ἀψηρίσας μυρίους κόπους καὶ κινδύνους, νὰ φθάσῃ εἰς τινα νῆσον, ἣ ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦ σοφοῦ Ἕρσχελ.[1] Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, ἡ σπάνις τῶν πλευσίμων ὑδάτων, ἡ πληθὺς τῶν ἐπιπλεόντων πάγων καὶ ἡ καλύψασα τὰ πάντα πυκνοτάτη ὁμίχλη τοὺς ἀπήλπισε σχεδὸν περὶ τῆς ἐπιτελέσεως τοῦ σκοποῦ των. Πλατύρρειθρός τις ποταμὸς χυνόμενος εἰς τὴν θάλασσαν περὶ τὸν 141ον μεσημβρινὸν καὶ χωρίζων τὰς ἀγγλικὰς κτήσεις ἀπὸ τῶν ἀμερικανικῶν[2] ἔλαβε τὸ ὄνομα «ποταμὸς Glarence».

Παρὰ τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ τούτου ἀπετέθη κιβωτίδιον περιέχον τὸ βασιλικὸν σῆμα, τρεῖς δὲ βροντώδεις ζητωκραυγαὶ ἐχαιρέτησαν τὴν ἐκεῖ στηθεῖσαν σημαίαν τῆς Ἑνώσεως. Ὀλίγον ἀποτέρω ἀνεκάλυψαν δεύτερον ποταμόν, ὃν ἐκάλεσαν *«ποταμὸν Κάνιγγ»*. Ἐνταῦθα ὅμως προσπεσοῦσαι σύμπυκνοι ὁμίχλαι ἠνάγκασαν αὐτοὺς νὰ σύρωσι τὰς λέμβους εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ν'ἀναμείνωσι τὴν αἰθρίαν, ὅπερ τοῖς ἐξήντλησεν ὁλοτελῶς καὶ τὰς τελευταίας ἐλπίδας ἐπιτυχίας, αἵτινες τοῖς ὑπελείποντο ἔτι. Διὸ καὶ τῇ 16ῃ Αὐγούστου μόλις εἶχον διατρέξει τὸ ἥμισυ τῆς πρὸς τὸ Παγωμένον ἀκρωτήριον (Icy cape) ὁδοῦ. Ὁ χειμὼν ἤδη ἤρχισε νὰ ἐπέρχεται ταχὺς καὶ δριμὺς ὡς πάντοτε συμβαίνει εἰς τὰ πλάτη ταῦτα, ἐνθα ἡ ἐκ τῆς χειμερίας ὥρας ἀνάπαυλα εἶναι ἐλαχίστης σχετικῶς διαρκείας, καὶ ὁ Φραγκλῖνος ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον τῆς ὑποστροφῆς ἵνα μὴ διακινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν τῶν ἑταίρων του, θέσῃ δ' ἐν ἐπισφαλεῖ καὶ τὴν ἑαυτοῦ. Ἡ τελευταία του ἐπιστημονικὴ παρατήρησις ἐγένετο, κατὰ τὴν κινδυνώδη ταύτην ἀλλ' ὑπωσδήποτε ἐπιτυχοῦσαν ἐκδρομήν, πλησίον τοῦ σκοπέλου τῆς «*Ἐπιστροφῆς*» (Return Reef), ὅστις ἐξηκριβώθη ὅτι κεῖται εἰς 70,° 26' πλάτους, καὶ 148,° 52' μήκους.

Τῇ 30ῇ Αὐγούστου αἱ λέμβοι ἀφίκοντο εἰς τὴν προμνησθεῖσαν νῆσον *Γάνν* καὶ μετὰ μικρὸν εἰσῆλθον εἰς ὡραῖόν τινα ποταμόν, ὅστις κατ' ἀρχὰς ἐξελήφθη ὑπὸ τῶν περιοδευτῶν ὡς ἓν τῶν στομίων τοῦ Μακενσίου, ἀλλ' ὅταν κατόπιν κατενοήθη ἡ πλάνη, εἰς ἣν εἶχον πριπέσει, ὁ Φραγκλῖνος ἔδωκεν αὐτῷ τὸ ὄνομα *ποταμὸς Πήλ*».[3] Ὁ ποταμὸς οὗτος, μετρηθείς, εὑρέθη ὅτι εἶχε πλάτος ποικίλον μεταξὺ ἑνὸς τετάρτου καὶ ἡμίσεως μιλλίου, καὶ εἶχε τὰς ὄχθας καταφύτους ἐκ θαμνωδῶν δένδρων τῶν κατεψυγμένων χωρῶν, ὡς καὶ ὁ Μακενσίας. Μετὰ ἕνα σχεδὸν μῆνα ἀφίκοντο εἰς τὸ γνωστὸν ἤδη ἡμῖν φρούριον Φραγκλίνου, ἀφ' οὗ διήνυσαν ἐν διαστήματι τριῶν μηνῶν δισχίλια καὶ τεσσαράκοντα ὀκτὼ μίλλια καὶ ἐξηρεύνησαν ἀκτὰς ἐκτάσεως τριακοσίων ἑβδομήκοντα τεσσάρων μιλλίων πρὸς τὰ Δ. τοῦ Μακενσίου, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀναπλεύσωσιν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ὁρμητήριον. Ὁ Ρίχαρδσων εἶχεν ἀπὸ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου φθάσει εἰς τὸ φρούριον μετὰ ἕνα τῶν εὐτυχεστέρων πλόων. Χρόνον δέ τινα κατόπιν ὁ Φραγκλῖνος ἐπανῆλθεν εἰς Ἀγγλίαν, ἔνθα ἐδημοσίευσε τὰς ἐκ τῆς ἐκδρομῆς του ἐντυπώσεις καὶ ἀνακαλύψεις.

Γ'.

Ὁ Φραγκλῖνος εἶχεν ἤδη προβιβασθῆ εἰς πλοίαρχον τοῦ ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ καὶ γείνει μέλος τῆς «Βασιλικῆς Ἑταιρίας». Κατὰ τὸ ἑπόμενον δ' ἔτος ὠνομάσθη *βαρονέτος*, ἔλαβε παρὰ τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης τὸν πρῶτον βαθμὸν καὶ τὸ χρυσοῦν μετάλλιον τῆς «Γεωγραφικῆς Ἑταιρίας τῶν Παρισίων».

Ἐν ἔτει 1830 ἀποσταλεὶς εἰς τὴν Μεσόγειον, ἔσχε τὴν περίστασιν νὰ προσφέρῃ πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὰς ὁποίας ὁ βασιλεὺς Ὄθων ἀπένειμεν αὐτῷ τὸν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος. Ἐξ δὲ κατόπιν ἔτη ὠνομάσθη διοικητὴς τῆς Τασμανίας, ἔνθα παρέμεινε μέχρι τοῦ 1843. Ἡ διοίκησίς του ὑπῆρξε πατριωτάτη, διὸ καὶ ἐκτήσατο σπανίαν δημοτικότητα. Ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν τοῦ Φραγκλίνου ἡ ἀποικία προώδευσεν εἰς ὕψιστον βαθμόν· ἰδιαις δαπάναις ἐθεμελίωσεν ἓν *κολλέγιον* καὶ τὸν ἐπιστημονικὸν Σύλλογον, τὸν ἤδη περίφημον ὑπὸ τὸ ὄνομα «Βασιλικὴ Ἑταιρία τῆς Ὀβαρτόβνης».

Τῷ 1845 ὁ Φραγκλῖνος ὠνομάσθη ἀρχηγὸς νέας ἀποστολῆς ἐπιφορτισμένης τὴν ἐξεύρεσιν τῆς βορειοδυτικῆς διόδου πρὸς τὸν Εἰρηνικὸν καὶ συγκειμένης ἐκ τῶν πλοίων «Ἔρεβος» καὶ «Τρόμος». Ἡ ἀποστολὴ αὕτη, κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς του, θὰ ἐπεράτου τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῇ ἐργασίαν καὶ θὰ ἐπέστρεφε τῷ 1847. Ἀλλ' ἄλλως ἔδοξε τοῖς φοβεροῖς στοιχείοις τῶν παγετῶν τοῦ ἐσχάτου Βορᾶ, καὶ ὁ περιφανὴς θαλασσοπόρος οὐδέποτε πλέον ἐπανεῖδε τὴν ἀγαπητὴν του πατρίδα πρὸς αἰώνιον δόξαν τῆς ὁποίας τοσαῦτα ὑπέστη μαρτύρια. Κατὰ τὸν Βελλότην αἱ τελευταῖαι περὶ Φραγκλίνου εἰδήσεις ἐκομίσθησαν παρά τινος φαλαινοθήρα, ὅστις συνήντησε τὰ πλοῖα αὐτοῦ εἰς τὸν Βαφφίνειον κόλπον τῇ 26ῃ Ἰουλίου 1845. Πλεῖσαι ὁμάδες ἐξερευνητῶν ἀπεστάλησαν ἔκτοτε πρὸς ἀναζήτησίν του, μεταξὺ δὲ τῶν σωμάτων τούτων οἱ περίφημοι Ἀμεριχανοὶ θαλασσοπόροι *Ῥᾶε* καὶ *Λὰλ* (1854—1862) ἐβεβαιώθησαν, ἐκ διαφόρων πληροφοριῶν ἃς ἠδυνήθησαν μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας νὰ συλλέξωσιν, ὅτι κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1850, ὁμὰς τεσσαράκοντα περίπου ἀνδρῶν λευκῶν ἐφοράθη παρὰ τῶν Ἐσκιμώων ἐπὶ τῆς νήσου τοῦ βασιλέως Γουλιέλμου, καὶ ὅτι μῆνάς τινας κατόπιν οἱ Ἰνδοὶ εὗρον τὰ σώματα αὐτῶν εἰς τι μέρος ὀλίγον βορειοδυτικώτερον τοῦ ποταμοῦ *«Μεγας ἰχθὺς τοῦ Βάκ»* κείμενον. Κατὰ τὰς ἐπιμελῶς συλλεχθείσας πληροφορίας παρὰ τῶν Ἐσκιμώων, οἵτινες ἐκ φήμης ἔλεγον ὅτι ἐγνώριζον ὅσα ἀφηγοῦντο, κατέστη σχεδὸν βέβαιον ὅτι οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος *λευκοὶ* ἦσαν μέρος, καὶ προφανῶς οἱ τελευταῖοι ἐπιζήσαντες τῶν πληρωμάτων τοῦ «Ἐρέβους» καὶ τοῦ «Τρόμου».

Ὁ Φραγκλῖνος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ εἶχε πέσει προηγουμένως, διότι καθὰ διηγοῦντο οἱ Ἐσκίμωοι, ἡ ὁμὰς ἐκείνη δὲν περιεῖχεν οὐδένα ἄνδρα τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ὅστις τῷ 1850 ἦτο ἑξήκοντα καὶ τεσσάρων ἐτῶν.

Δ'.

Ὁ Φραγκλῖνος ἐνυμφεύθη δίς· πρῶτον μὲν τὴν Ἐλεονάραν Ἄνναν Ἠόρντεν, λογίαν καὶ πολύγλωσσον Ἀγγλίδα, διακριθεῖσαν ἰδίως ἐν τῇ ποιήσει καὶ θανοῦσαν ἐκ στηθικοῦ νοσήματος τὴν ἐποιοῦσαν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ συζύγου της διὰ τὴν δευτέραν του πρὸς τὰς ἀρκτικὰς χώρας ἐκδρομήν. Δευτέρα σύζυγος αὐτοῦ, ἡ καὶ περιώνυμος καταστᾶσα διὰ τὴν παραδειγματικὴν πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσίν της, ὑπῆρξεν ἡ Ἰωάννα Γρίφφεν, ἥτις ἐκ μητρὸς κατήγετο ἐξ οἰκογενείας Γάλλων Οὐγενότων. Ταύτην ἐνυμφεύθη ἐν ἔτει 1826 καὶ τὴν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Αὐστραλίαν τῷ 1836. Ἡ λαίδη Φραγκλίνου προεκήρυξεν ἐκεῖσε ἐξ ἰδίων ἀμοιβὴν δέκα σελινίων (12,50 φρ.) δι' ἑκάστην κεφαλὴν ἰοβόλου ὄφεως, ὅπερ συνέτεινεν εἰς τὸ ν' ἀπαλλαχθῇ ἐντὸς μικροῦ διαστήματος ἡ Τασμανία τῶν φοβερῶν ὄφεων της. Ὅτε δὲ πάλιν, δύο μετὰ τὴν τελευταίαν ἐκδρομὴν τοῦ Φραγκλίνου ἔτη (1845), δὲν εἶχε ληφθῇ περὶ αὐτοῦ οὐδεμία εἰσέτι εἴδησις, ἡ λαίδη ἔθηκε τὴν περιουσίαν τῆς εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ τολμητίου ἐκείνου ὅστις θὰ μετέβαινε πρὸς ἀναζήτησιν αὐτοῦ. Ὅταν δὲ ἡ Ἀγγλία καὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἐξαπέστελλον ἐξερευνητικὰ σωματα πρὸς τὰς ἀρκτικὰς θαλάσσας διὰ τὸν αὐτὸν σκοπόν, ἡ λαίδη ἔπεμψε καὶ ἴδιον τοιοῦτο δι' ἰδίων ἀναλωμάτων. Ἀλλ' ἡ περιουσία της δὲν θὰ ἐξήρκει καὶ θὰ ἐξηντελεῖτο μετ' οὐ πολύ, ἂν δὲν προσήρχετο τότε πρόθυμος ἀρωγὸς ἡ Τασμανικὴ κοινωνία δι' ἐκουσίου εἰσφορᾶς 1,700 λιρῶν στερλινῶν (42,500 φρ.), ἐπιδειχνύουσα οὕτω τὴν πρὸς τὸν ἀγαστόν της κυβερνήτην διατηρουμένην ἔτι εὐγνωμοσύνην της.

Τὸ σύγγραμμα ὅπερ ἐξέδοτο ἐν ἔτει 1854 ἐπὶ τῶν ἀναζητήσεων τούτων ὁ *Ῥᾶε* λέγει ὅτι ὁ Φραγκλῖνος ἀπέθανε μετὰ τῶν συντρόφων του καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ κόπου, τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους. Ἀλλ' ἡ καρδία τῆς συζύγου δὲν ἐπείθετο· ἡ ἐλπὶς δὲν τὴν εἶχεν ἐγκαταλείψει εἰσέτι ὁλοτελῶς. Ἐξαπέστειλε λοιπὸν καὶ δεύτερον ἐξερευνητικὸν σῶμα ἐπιτυχοῦσα τὰ πρὸς τοῦτο μέσα παρὰ τῆς ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως. Εἰς τὴν ἀποστολὴν δὲ ταύτην κατηνάλωσε καὶ τὰ τελευταῖα λείψανα τῆς περιουσίας της. Ἀλλὰ τὰ πάντα εἰς μάτην. Μία τῶν τελευταίων πράξεων τοῦ βίου τῆς ἀφωσιωμένης ταύτης γυναικὸς ὑπῆρξεν ἡ ἵδρυσις μνημείου εἰς τὸν Φράγκλῖνον ἐν Οὐεστμίνστερ τοῦ Λονδίνου.

Συγγράμματα σπουδαῖα δύο κατέλιπεν ὁ Φραγκλῖνος τὸ «Relation d'un voyage aux rives de la mer Polaire», 1819—1823, καὶ τὸ «Relation d'une seconde expédition aux rives de la mer Polaire en 1825—1827» ἐκδοθέντα ἐν Λονδίνῳ, τὸ μὲν ἐν ἔτει 1823, τὸ δὲ ἐν ἔτει 1828.

Κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1866 ἀνηγέρθη ἐν Λονδίνῳ μνημεῖον ἐξ ὀρειχάλκου πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τῶν πληρωμάτων τοῦ «Ἐρέβους» καὶ τοῦ «Τρόμου», ὅπερ ἀναπαριστᾷ τὸν μέγαν τῆς ἐπιστήμης μάρτυρα ἐν στολῇ πλοιάρχου καὶ μὲ τηλεσκόπιον εἰς τὴν χεῖρα. Ἐπὶ δὲ τοῦ βάθρου εἰσὶ γεγραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ναυτῶν τῶν δύο πλοίων.

Τοιαῦται ὑπῆρξαν αἱ περιπέτειαι καὶ τοιοῦτον τὸ τέλος τοῦ περιφανοῦς θαλασσοβάτου, περὶ τοῦ ὁποίου συμπληρωτικά τινα δύναται ὁ ἡμέτερος ἀναγνώστης ν' ἀνεύρῃ καὶ ἐν ταῖς ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης πραγματείας μου μνησθείσαις δυσὶ διατριβαῖς ταῖς ἐν τοῖς φύλλοις 48 καὶ 49 (Α' ἔτους) τῆς «Φύσεως» δημοσιευθείσαις.

Ἀθήνησιν, Ἀπρίλιος 1891.

Ἠλ. Ι. Θίκ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

Πολὺς ἀείποτε ἐγένετο λόγος περὶ τῆς περιπίστου βασιλίσσης τῆς Αἰγύπτου Κλεοπάτρας. Σκιαγραφήσωμεν ἐν τάχει μέρη τινὰ τοῦ βίου της, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ παρατιθεμένου νομισματοσήμου.

Ἡ Κλεοπάτρα, γεννηθεῖσα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῷ 69 π. Χ. ἦτο θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ. Θνήσκων οὗτος, ἀφῆκε τὸν θρόνον αὐτοῦ ὁμοῦ εἰς ταύτην καὶ τὸν ἀδελφόν της Πτολεμαῖον Διονύσιον, παῖδα ἐννέα ἐτῶν, ὃν ἔδει αὕτη νὰ ἐνυμφεύετο (52 π. Χ.). Καταδιωχθεῖσα ὑπὸ τῶν εὐνουομένων τοῦ ἀδελφοῦ της τῷ 49, ἡ Κλεοπάτρα ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειαν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πομπηίου. Ὁ Καῖσαρ δελεασθεὶς ἐκ τῆς χάριτος, τῆς εὐφυΐας καὶ τῆς καλλονῆς της τὴν ἐπανέφερεν ἐπὶ τοῦ θρόνου, τὴν ἐνύμφευσε μὲ τὸν δεύτερον ἀδελφόν της Πτολεμαῖον τὸν Μικρὸν — διότι Πτολεμαῖος ὁ Διονύσιος εἶχεν ἀπέλθῃ ἵνα θανατωθῇ ἐν τῷ Νείλῳ — καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Ἰταλίαν, ἀφήσας αὐτὴν ἐγκυμονοῦσαν υἱόν, ὅστις κατόπιν ἐκλήθη Καισαρίων (47). Δύο περίπου ἔτη βραδύτερον, ὁ Καῖσαρ τὴν ἐκάλεσεν εἰς Ῥώμην, τὴν ἐνεκατέστησεν ἐν τοῖς ἀνακτόροις του, καὶ ἀνήγειρε τὸ ἄγαλμά της ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης.

Μετὰ τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ δικτάτορος (44) ἡ Κλεοπάτρα ἐπέστρεψεν εἰς Αἴγυπτον. Τῷ 41 ὁ τριανδρος Μάρκος Ἀντώνιος, καταστὰς κύριος τῆς Ἀνατολῆς, μετεπέμψατο τὴν Κλεοπάτραν εἰς Ταρσόν. Ἡ βασίλισσα τὸν συνήντησεν ἀνερχομένη εἰς Κνίδον ἐν τριήρει χρυσῇ καὶ διὰ τοῦ ἀκαταμαχήτου καὶ συνταράσσοντος θελγήτρου της, ἐνέπνευσεν εἰς τὸν τρίανδρον θερμὸν αἴσθημα, ὅπερ παρηκολούθησεν αὐτὸν καὶ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ. Τῷ 40 ὁ Ἀντώνιος ἐπέστρεψεν εἰς Ῥώμην, ἔνθα ἐνυμφεύθη τὴν Ὀκταβίαν, ἀδελφὴν τοῦ Ὀκταβίου. Ἐπὶ τρία ἔτη ἔμεινε μακρὰν τῆς Κλεοπάτρας. Ἀλλ' ἐπιστρέφων εἰς Συρίαν τῇ 37, ἠσθάνθη ἀναγεννώμενον ἐν ἑαυτῷ ὅλον τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά του, οὐδέποτε δ' ἔκτοτε ἐγκατέλειψεν αὐτήν. Ἤρξατο τότε τὴν *ἀπαράμιλλον* ἐκείνην ζωήν, τὴν ζωὴν τῶν ἑορτῶν, τῶν ἀδιακόπων ἡδυτήτων, καὶ παντὸς εἴδους ἀκολασιῶν, ὧν ἰδέαν ἐπειράθη ὁ Πλούταρχος νὰ παράσχῃ ἡμῖν. Ὁ Ἀντώνιος διεζεύχθη τὴν Ὀκταβίαν, ἀνεκήρυξε τὴν Κλεοπάτραν «βασίλισσαν τῶν βασιλέων» καὶ ἔδωκε τρεῖς ἐκ τῶν πλουσιωτέρων ἐπαρχιῶν εἰς τὰ τρία τέκνα, ἅτινα ἐξ αὐτῆς ἀπέκτησε. Τῇ 31 μεταξὺ Ὀκταβίου καὶ Ἀντωνίου ἐξερράγη πόλεμος, καθ' ὃν ἐναυμάχησαν ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, παρὰ τὴν πόλιν τοῦ Ἀκτίου. Κατὰ τὴν ναυμαχίαν, αἴφνης ἡ Κλεοπάτρα δραπετεύει μετ' ἑξήκοντα Αἰγυπτιακῶν τριήρεων καὶ ἵνα μὴ τὴν ἐγκαταλείψῃ ὁ Ἀντώνιος χάνει τὴν αὐτοκρατορίαν τοῦ κόσμου. Κατὰ τὴν εἰς Αἴγυπτον ἐπάνοδόν του, ἐπίζητεῖ τὴν λήθην καὶ τὴν σύστασιν μετὰ τῆς βασιλίσσης καὶ τῶν παλαιῶν συντρόφων του εἰς τὰς συναναστροφὰς, νέαν ἑταιρίαν, τὴν τῶν Συναποθνησκόντων. Ἀλλὰ μετά τινας μῆνας ὁ Ὀκτάβιος ἀφικνεῖται μετὰ στρατοῦ πρὸ τῆς Ἀλεξανδρείας. Τὸ πᾶν ἀπώλετο. Ὁ Ἀντώνιος αὐτοκτονεῖ. Ἡ Κλεοπάτρα τελεῖ μεγαλοπρεπῆ κηδείαν, μεθ' ὃ τῇ 30 Αὐγούστου τοῦ ἔτους 30, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν αἰσχύνην νὰ διασυρθῇ κατὰ τὸν θρίαμβον τοῦ Ὀκταβίου, ἐκοσμήθη μὲ τὰ βασιλικά της κοσμήματα καὶ τέρμα ἔθετο τῷ βίῳ αὐτῆς, εἴτε κατά τινας λαβοῦσα δηλητήριον,

---

1 Herschell, περιφανὴς Γερμανὸς ἀστρονόμος, ὁ πρῶτος κατασκευάσας μέγα τηλεσκόπιον καὶ ἀνακαλύψας τὸν πλανήτην Οὐρανὸν (1738-1822).

2 Τῆς μεγάλη χερσονήσου Ἀλάσκας, ἀνηκούσης εἰς τοὺς Ρώσσους μέχρι τοῦ 1867, ὅτε ἐξεχωρήθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Βορ Ἀμερικῆς ἀντὶ 7,200,0000 δολλαρίων.

3 Peel (Ροβέρτος, 1788—1850), μέγας Ἄγγλος πολιτικός.

εἴτε κατ' ἄλλους δαγκασθεῖσα ἐν τῷ κόλπῳ ὑπὸ ἰοβόλου ὄφεως. Ὅτε ἀπέθανεν, ἦγε τὸ τριακοστὸν ἔνατον ἔτος.

«Ὑπάρχουσι πολλὰ μετάλλια τῆς Κλεοπάτρας· τὰ νομισματικά, λέγει ὁ Ἀνατὸλ Φράνς, ἀνέρχονται εἰς δέκα καὶ

πέντε διαφόρων τύπων. Εἰσὶν ὅμως κατὰ τὸ πλεῖστον ἀτέχνου γλυφῆς. Πάντα εἰκονίζουσι τὴν Κλεοπάτραν μὲ διαγραμμισμοὺς ἀδροὺς καὶ τραχεῖς, καὶ μὲ ῥῖνα ἐξαιρέτως μακράν. Πάντες γνωρίζομεν τὸ βαθὺ λόγιον τοῦ Πασχάλ· «Ἡ ρὶς τῆς Κλεοπάτρας ἐὰν ἦτο βραχυτέρα, ἡ ὄψις τοῦ κόσμου θὰ μετεβάλλετο».

«Ἐὰν δώσωμεν πίστιν εἰς τὰ μετάλλια, ἡ ρὶς αὕτη ἦτο ὑπέρμετρος· ἀλλ' ἡμεῖς δὲν θὰ πιστεύσωμεν τοῦτο. Μάτην θὰ μᾶς ὑπομνήσωσιν ὅλας τὰς νομισματικὰς συλλογὰς τοῦ Μουσείου Βρετανικοῦ καὶ τοῦ Ἀνακτοβουλίου τῆς Βιέννης. Θὰ εἴπωμεν ὅτι εἶναι καὶ αὕτη οἱονεὶ μία τῶν ὀπτασιῶν ἐκείνων τῶν Νυμφῶν, καθ'ἃς ὅλαι αἱ ῥῖνες ἐπιμηκύνονται ἑκάστοτε ἐπὶ τῶν εἰκόνων, καὶ ὅτι θὰ καταγελάσωμεν τῆς νομισματολογίας, ἥτις γελᾷ ἡμᾶς. Τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἔκαμε τὸν Καίσαρα νὰ λησμονήσῃ τὴν αὐτοκρατορίαν τοῦ κόσμου, δὲν ἦτο ποσῶς διεστρεβλωμένον διὰ γελοίας ῥινός».

Ὁ περιπετειώδης τέλος βίος τῆς τελευταίας τῶν Λαίδων ἐχρησίμευσεν ὡς θέμα μεγάλου ἀριθμοῦ δραματικῶν ἔργων ἀπὸ τοῦ Σαικσπήρου μέχρι τοῦ νεωτάτου δράματος τοῦ Σαρδοῦ, ἐπίσης δὲ καὶ μουσικῶν συνθέσεων οὐκ ὀλίγων.

Δ. Κ.

Ο ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΣ ΑΣΤΗΡ

Ἢ

Η ΓΗ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

(Μυθιστορία **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**. — Μετάφρασις Δ. Ι. Κ)

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμ. φύλλον)

—Ναί... ναί!... Τὸ γνωρίζω, ἐπανέλαβεν ὁ Τζὼν Οὐάτκινς, κάμνων νεῦμα εἰς τὸν νέον νὰ σιγήσῃ μήπως ἀκουσθῇ ἀπ' ἔξω. Ναί!.... ναί!.... Θὰ ὁμιλήσωμεν καὶ πάλιν περὶ τούτου!.... Πλὴν, μὴ προφυλαχθῆτε ἀπὸ τὸν Πανταλάκκην καὶ τοὺς ἄλλους!.... Οὐδὲν θὰ εἴπωσι περὶ τῆς ἀνακαλύψεώς σας· ἄλλως τε καὶ τὸ συμφέρον των εἶναι νὰ μὴ εἰποῦν τίποτε!.... Πιστεύσατέ με.... καὶ πρὸ πάντων σκεφθῆτε, ὅτι ἡ κόρη μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα πολὺ εὐτυχεῖς ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ σας!.... Ναί!.... Πολὺ εὐτυχεῖς!.... Ἀλλὰ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἐπανίδω τὸν περίφημον ἐκεῖνον ἀδάμαντα;... Χθὲς, μόλις ἔλαβα καιρὸν νὰ τὸν ἐξετάσω!.... Θὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε....

—Δὲν τὸν ἔχω πλέον! ἀπήντησεν ὁ Κυπριανός.

—Τὸν ἀπεστείλατε εἰς Γαλλίαν! ἀνέκραξεν ὁ κ. Οὐάτκινς, ἐκπληγμένος ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ.

—Ὄχι.... ἀκόμη!... Ὅταν ἦναι ἀκατέργαστος, δὲν δύναταί τις νὰ κρίνῃ περὶ τῆς καλλονῆς του. Ἀναθαρρήσατε!

—Εἰς τίνα λοιπὸν τὸν ἐνεπιστεύθητε; Μὰ τοὺς ἁγίους ὅλους τῆς Ἀγγλίας εἰς ποῖον;

—Τὸν ἔδωσα πρὸς ἐπεξεργασίαν εἰς τὸν Βανδεργάατ, ἀγνοῶ δὲ ποῦ τὸν ἔχει φέρει.

—Ἐνεπιστεύθητε ἕνα τοιοῦτον ἀδάμαντα εἰς αὐτὸν τὸν *γερο-ξεκουτιάρη;* ἀνεφώνησεν ὁ Τζὼν Οὐάτκινς ἀληθῶς μανιώδης. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι παραφροσύνη, κύριε! Παραφροσύνη!

—Μπᾶ! ἀπήντησεν ὁ Κυπριανός. Καὶ τί θέλετε νὰ κάμῃ ὁ Ἰάκωβος ἕνα ἀδάμαντα, τοῦ ὁποίου ἡ ἀξία, εἰς ὅσους ἡ καταγωγή του τυγχάνει ἄγνωστος, εἶναι τὸ ὀλιγώτερον πεντήκοντα ἑκατομμύρια; Φρονεῖτε, ὅτι θὰ ἦναι εὔκολον νὰ τὸν πωλήσῃ κρυφίως;

Ὁ κ. Οὐάτκινς ἐφάνη πεισθεὶς ἐκ τοῦ συμπεράσματος. Ἀδάμας τοσαύτης ἀξίας προφανῶς δὲν θὰ ἦτο εὔκολον νὰ χαθῇ. Καὶ ὅμως ὁ γαιοκτήμων δὲν ἦτο ἥσυχος, καὶ θὰ ἔδιδε πολλά, ναί.... πολλὰ!.... ὅπως ὁ ἄφρων Κυπριανὸς μὴ τὸν ἐνεπιστεύετο εἰς τὸν γηραιὸν λιθοξόον.... ἢ τοὐλάχιστον, ἵνα ὁ γηραιὸς λιθοξόος εἶχεν ἐπανέλθει εἰς Γρικαλάνδην μετὰ τοῦ πολυτίμου του λίθου! Ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος Βανδεργάατ εἶχε ζητήσει ἑνὸς μηνὸς καιρόν· ὥστε ὁ τόσῳ ἀνυπόμονος Οὐάτκινς ὤφειλεν ἐπὶ πολὺ ἀκόμη νὰ ἀναμένῃ.

Ὡς εἰκός, τὰς ἑπομένας ἡμέρας οἱ συνήθεις ὁμοτράπεζοι τοῦ Οὐάτκινς, Πανταλάκκης, Φρίεδελ, ὁ Ἑβραῖος Νάθαν, δὲν παρέλιπον νὰ χλευάζουν τὸν τίμιον λιθοξόον. Συχνὰ ὡμίλουν περὶ αὐτοῦ, ἀπόντος τοῦ Κυπριανοῦ, καὶ παντοτε διὰ νὰ λέγουν εἰς τὸν Οὐάτκινς, ὅτι ὁ χρόνος διέρρεε καὶ ὁ Βανδεργάατ δὲν ἐνεφανίζετο.

—Καὶ διατί νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Γρικαλάνδην, ἔλεγεν ὁ Φρίεδελ, ἀφοῦ τῷ εἶναι τόσῳ εὔκολον νὰ κρατήσῃ τὸν ἀδάμαντα, τὸν τόσῳ ὑπερόγκου ἀξίας, καὶ οὐτινος οὐδὲν προδίδει τὴν τεχνητὴν καταγωγήν;

—Διότι δὲν θὰ εὕρῃ νὰ τὸν πωλήσῃ, ἀπήντα ὁ Οὐάτκινς ἀνακυκλῶν ἐν τῇ κεφαλῇ του τὸ συμπέρασμα τοῦ νεαροῦ μηχανικοῦ, ὅπερ νῦν δὲν ἤρκει πλέον, ἵνα τὸν ἐνθαρρύνῃ.

—Ὡραία δικαιολογία! ἀπήντα ἑτοίμως καὶ ἀποτόμως ὁ Νάθαν.

—Ναί! λαμπρὰ δικαιολογία, προσέθετεν ὁ Πανταλάκκης· πιστεύσατέ με, ὅτι ὁ γέρων αὐτὸς κροκόδειλος εἶναι ἤδη μακρὰν αὐτὴν τὴν στιγμήν. Οὐδὲν ἁπλούστερον δι' αὐτὸν ἢ νὰ μεταβάλῃ τὸν λίθον καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ ἀγνώριστον. Δὲν γνωρίζετε τί χρῶμα ἔχει! Τίς τὸν ἐμποδίζει νὰ τὸν τμήσῃ εἰς τέσσαρα ἢ ἓξ τεμάχια καὶ νὰ κάμῃ ἐξ αὐτοῦ διὰ τῆς διασχίσεως πλείστους ἀδάμαντας διαστάσεων ἀρκετὰ σεβασμίων;

Αἱ συζητήσεις αὗται ἐνέπνεον τρόμον εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ κ. Οὐάτκινς, ὅστις ἤρχιζε νὰ σκέπτηται, ὅτι ὁ Ἰάκωβος Βανδεργάατ δὲν θὰ ἐπανήρχετο. Μόνος ὁ Κυπριανὸς ἐπίστευε στερρῶς εἰς τὴν χρηστότητα τοῦ γηραιοῦ λιθοξόου καὶ διεβεβαίου διαρρήδην, ὅτι θὰ ἐπανήρχετο ἐν τακτῇ ἡμέρᾳ. Εἶχε δίκαιον.

Ὁ Ἰάκωβος Βανδεργάατ ἐπανῆλθε τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρας ἐνωρίτερον. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ταχύτης καὶ ὁ ζῆλός του ὑπὲρ τοῦ ἔργου, ὥστε ἐν εἴκοσιν ἑπτὰ ἡμέραις εἶχε περατώσει τὴν ἐξεργασίαν τοῦ ἀδάμαντος. Ἐπέστρεψε πρὸς τὴν ἑσπέραν, διὰ νὰ τὸν περάσῃ ἀπὸ τὸν τροχὸν καὶ νὰ περατώσῃ τὴν στίλβωσιν, καὶ τὴν πρωΐαν τῆς εἰκοστῆς ἐννάτης ἡμέρας ὁ Κυπριανὸς εἶδε τὸν γέροντα ἐμφανιζόμενον πρὸ αὐτοῦ.

—Ἰδοὺ ὁ χάλιξ, εἶπεν ἁπλῶς, τοποθετῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης μικρὸν ξύλινον κιβώτιον.

Ὁ Κυπριανὸς ἤνοιξε τὸ κιβωτίδιον καὶ ἔμεινεν ἔκπληκτος.

Ἐπὶ στρωμνῆς λευκῆς βαμβακίνου, ὑπερμεγέθης μέλας κρύσταλλος ἐν σχήματι ρομβοειδοῦς δωδεκαέδρου ἔρριπτεν ἀκτῖνας πρισματικάς, λάμψεως ὁμοίας μὲ ἐκείνας, ἐξ ἧς τὸ ἐργαστήριον ἐφαίνετο καταυγαζόμενον. Ὁ συνδυασμὸς οὗτος, χρώματος μέλανος, ἀδαμαντίνης διαυγείας ἀπολύτως τελείας, διαθλαστικῆς δυνάμεως ἀπαραμίλλου, παρῆγε τὸ θαυμασιώτερον καὶ ἐκπληκτικώτερον ἀποτέλεσμα. Ἠσθάνετό τις ἑαυτὸν πρὸ μοναδικοῦ ἀληθῶς φαινομένου, παιγνίου τῆς φύσεως, πιθανῶς ἄνευ προηγουμένου. Πᾶσα σκέψις περὶ ἀξίας παρωράθη· ἡ λαμπρότης τοῦ κειμηλίου ἔλαμπεν ἀφ' ἑαυτῆς.

—Αὐτὸ δὲν εἶναι μόνον ὁ ὀγκωδέστερος τῶν ἀδαμάντων, ἀλλ' εἶναι ὁ λαμπρότερος ἐξ ὅσων ὑπῆρξαν εἰς τὸν κόσμον! εἶπε σοβαρῶς ὁ Βανδεργάατ μετά τινος πατρικῆς ὑπερηφανίας. Ζυγίζει τετρακόσια τριάκοντα δύο καράτια! Δύνασθε νὰ καυχᾶσθε, ὅτι θὰ κατασκευάσητε μὲ αὐτὸ ἓν ἀριστούργημα, ἀγαπητόν μου τέκνον, καὶ ἡ ἰδική σου δοκιμὴ θὰ ἦναι δοκιμὴ διδασκάλου!

Ὁ Κυπριανὸς δὲν εἶχε λέξεις ἵν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς φιλοφρονήσεις τοῦ γέροντος λιθοξόου. Ὅσον δι' ἑαυτόν, δὲν ἦτο ἡ ὁ αἴτιος περιέργου ἀνακαλύψεως — τίποτε περισσότερον. Πολλοὶ ἄλλοι ἐπεδόθησαν ἐπιμόνως, ἀλλ' ἄνευ ἐπιτυχίας· ἤδη ἐνίκα, ἀναμφιβόλως, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς ἀνοργάνου χημείας. Ἀλλ' ὁποίας, ἐπωφελεῖς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, συνεπείας θὰ εἶχεν ἡ κατασκευὴ αὕτη τοῦ τεχνητοῦ ἀδάμαντος; Ἀφεύκτως θὰ συνήνου ἐν δεδομένῳ χρόνῳ πάντας ἐκείνους, ὅσοι ἔζων ἐκ τῆς ἐμπορίας τῶν πολυτίμων λίθων, καὶ ἐν γένει οὐδένα θὰ ἐπλούτει.

Οὕτω σκεπτόμενος ὁ νεαρὸς μηχανικός, ἐπανήρχετο εἰς τὴν μέθην ἐκείνην, εἰς ἣν παρεδόθη κατὰ τὰς πρώτας ὥρας τῆς ἀνακαλύψεώς του. Ναί! ἤδη ὁ ἀδάμας οὗτος, ὁ τόσῳ θαυμάσιος, ὡς ἐξῆλθεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Βανδεργάατ, δὲν τῷ ἐφαίνετο πλέον ἢ ὡς λίθος ἄνευ ἀξίας.

Ὁ Κυπριανὸς ἀνέλαβε τὴν ἀδαμαντοθήκην, ἐφ' ἧς ἠκτινοβόλει ὁ ἀπαράμιλλος λίθος, καὶ ἀφοῦ ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος, διευθύνθη πρὸς τὸ ὑποστατικὸν τοῦ κ. Οὐάτκινς.

Ὁ γαιοκτήμων ἦτο ἐν τῷ ὑπογείῳ δωματίῳ του, πάντοτε ἀνήσυχος, πάντοτε τρέμων, ἀνάμενον τὴν ἐπάνοδον, ἥτις τῷ ἐφαίνετο τόσον ἀπίθανος, τὴν τοῦ Βανδεργάατ. Ἡ κόρη του ἦτο πλησίον αὐτοῦ, καθησυχάζουσα αὐτὸν ὅσον ἠδύνατο.

Ὁ Κυπριανὸς ὤθησε τὴν θύραν καὶ ἔστη ἐπὶ στιγμὴν ἐπὶ τῆς φλοιᾶς.

—Ἔ, λοιπόν;.... ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Τζὼν Οὐάτκινς, ἐγειρόμενος διὰ ταχείας κινήσεως.

—Λοιπόν, ὁ τίμιος Βανδεργάατ ἔφθασε τὴν πρωΐαν ταύτην! ἀπήντησεν ὁ Κυπριανός.

—Μετὰ τοῦ ἀδάμαντος;

—Μετὰ τοῦ ἀδάμαντος, θαυμασίως ἐξειργασμένου, καὶ ὅστις ζυγίζει 432 καράτια.

—Τετρακόσια τριάκοντα δύο καράτια! ἀνέκραξεν ὁ Τζὼν Οὐάτκινς. Καὶ τὸν ἐφέρατε μαζύ σας;

—Ἰδού τον.

Ὁ γαιοκτήμων ἔλαβε τὴν ἀδαμαντοθήκην, τὴν ἤνοιξε, καὶ οἱ δύο μεγάλοι ὀφθαλμοί του ἠκτινοβόλησαν σχεδὸν ὅσον καὶ ὁ ἀδάμας οὗτος, ὃν παρετήρει μετ' ἠλιθιότητος θαυμασμοῦ ἐκστατικοῦ. Εἶτα, ὅταν τῷ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν λάβῃ εἰς τοὺς δακτύλους του, μὲ τὸν λεπτὸν καὶ εὐμετακόμιστον ἐκεῖνον σχηματισμόν, βαρὺν καὶ λάμποντα ἑκάστοτε, ἡ κολοσσιαία ἀξία ἣν ἐξεπροσώπει ὁ πολύτιμος λίθος, ἡ ἔκπληξίς του προσέλαβε φθόγγους τόσῳ ἐμφαντικούς, ὥστε κατέστησαν γελοῖοι.

Ὁ Οὐάτκινς ἠσθάνετο λυγμοὺς εἰς τὴν φωνήν του καὶ ὡμίλει πρὸς τὸν ἀδάμαντα ὡς πρὸς ἔμψυχον ὄν.

—Ὦ! ὡραία, ἔξοχος, μεγαλαπρεπὴς πέτρα!... ἔλεγεν. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἐπανῆλθες, ἀγάπη μου!.... Πόσον λάμπεις!.... Πόσον εἶσαι βαρεῖα!.... Πόσας θ' ἀξίζῃς ἠχηρὰς γυινέας!.... Τί πρέπει τις νὰ κάμῃ μὲ σέ, ὡραία μου; Πρέπει νὰ σὲ στείλῃ εἰς Ἄκραν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Λονδῖνον, διὰ νὰ ἐκτεθῇς καὶ νὰ θαυμάζησαι;..... Ἀλλὰ τίς θὰ ἦναι τόσῳ πλούσιος, διὰ νὰ σὲ ἀγοράσῃ; Ἡ βασίλισσα, καὶ αὐτὴ ἀκόμη, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ παράσχῃ ἑαυτῇ τὴν πολυτέλειαν ταύτην!... Ἡ πρόσοδος, ἣν θὰ φέρεις ἐπὶ δύο ἢ τρία ἔτη, ἀρκεῖ!.... Χρειάζεται ἡ ψῆφος τοῦ Κοινοβουλίου, ἐθνικὴ συνεισφορά!.... Θὰ γείνῃ, ἐσο ἥσυχος!.... Θὰ ὑπάγῃς καὶ σύ, νὰ κοιμηθῇς εἰς τὸν Πύργον τοῦ Λονδίνου, εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Κοχ-ι-νόρ, ὅστις δὲν θὰ ἦναι πλέον 'ς τὸ πλάϊ σου ἢ ὡς ἓν μικρὸν παιδί!.... Τί 'μπορεῖς περισσότερον ν' ἀξίζῃς, ὡραία μου;

Καὶ εἶτα παρεδόθη εἰς ἐνδιάθετον ὑπολογισμόν:

«Ὁ ἀδάμας τοῦ Τζάρου ἐπληρώθη ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνης ΙΙ ἀντὶ ἑνὸς ἑκατομμυρίου ρουβλίων τοῖς μετρητοῖς καὶ ἑξήκοντα ἓξ χιλιάδων φράγκων ἰσοβίου εἰσοδήματος! Δὲν θὰ ὑπάρχῃ βεβαίως οὐδὲν νὰ τὸν μειώσῃ, ἵνα ζητήσω δι' αὐτὸν ἐδῶ ἓν ἑκατομμύριον στερλινῶν καὶ πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων διηνεκῆ πρόσοδον!»

Εἶτα, βληθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίας ἰδέας:

—Κύριε Μερέ, δὲν σκέπτεσθε, ὅτι θ' ἀνέλθῃ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ὁμοτίμου ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς τοιούτου λίθου; Ὅλα τὰ εἴδη τῆς ἀξίας πρέπει ν' ἀντιπροσωπεύωνται εἰς τὴν Ἄνω Βουλήν, τὸ νὰ κέκτηταί τις δὲ ἀδάμαντα τοιαύτης ἐξεργασίας δὲν εἶναι βεβαίως καμμία πρόστυχος ἀξία!.... Ἰδὲ λοιπόν, κόρη μου, ἰδέ!.... Δὲν ἀρκοῦν δύο ὀφθαλμοί, διὰ νὰ θαυμάζῃ τις ἕνα τοιοῦτον λίθον.

Ἡ δεσποινὶς Οὐάτκινς πρώτην ἤδη φορὰν ἐν τῷ βίῳ της εἶδεν ἀδάμαντα μετ' ἐνδιαφέροντος.

—Εἶναι πράγματι πολὺ ὡραῖος!.... Λάμπει ὡς τεμάχιον ἄνθρακος, ὅπως καὶ εἶναι ἄνθραξ, ἀλλ' ἄνθραξ διάπυρος! εἶπε λαμβάνουσα αὐτὸν προσεκτικῶς ἐκ τῆς βαμβακίνης στρωμνῆς του.

Εἶτα δι' ἐνστίκτου κινήσεως, ἣν πᾶσα νεᾶνις θὰ ἐποίει εἰς ἣν θέσιν διετέλει, ἐπλησίασεν εἰς τὸν καθρέπτην, κείμενον ὑπεράνω τῆς ἑστίας, καὶ ἐτοποθέτησε τὸ θαυμαστὸν κόσμημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, μέσῳ τῶν ξανθῶν βοστρύχων αὐτῆς.

—Εἰς ἀστὴρ ἐσφηνωμένος ἐν χρυσῷ! εἶπεν εὐφυῶς ὁ Κυπριανός, ἀφίνων ἑαυτόν, παρὰ τὴν συνήθειάν του, νὰ κάμῃ ἓν ἐρωτοπαίγνιον.

—Αὐτὸ εἶναι ἀληθές!.... Εἴπατε εἰς ἀστήρ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀλίκη, κροτοῦσα χαριέντως τὰς χεῖρας. Ἔ, λοιπὸν πρέπει νὰ τῷ ἀφήσωμεν τὸ ὄνομα τοῦτο! Ἂς τὸν βαπτίσωμεν *Μεσημβρινὸν Ἀστέρα!*.... Θέλετε, κύριε Κυπριανέ; Δὲν εἶναι μελανὸς ὡς αἱ καλλονᾶι αἱ αὐτόχθονες τοῦ τόπου τούτου, λαμπρὸς ὡς οἱ ἀστερισμοὶ τοῦ ἡμετέρου μεσημβρινοῦ οὐρανοῦ;

—Ἂς εἶναι, Μεσημβρινὸν Ἀστέρα! εἶπεν ὁ Τζὼν Οὐάτκινς, ὅστις δὲν ἀπέδιδεν εἰς τὸ ὄνομα ἢ μέτριον ἐνδιαφέρον. Ἀλλά, πρόσεξε μὴ σοῦ πέσῃ! ἐπανέλαβεν ἔντρομος ἐπὶ ἀποτόμῳ κινήσει τῆς νεαρᾶς κόρης. Θὰ θρυμματισθῇ σὰν *γυαλί!*

—Ἀληθῶς, εἶναι τόσον εὔθραυστος; ἀπήντησεν ἡ Ἀλίκη, ἐπαναθέτουσα ἀρκετὰ ἀγερώχως τὸν πολύτιμον λίθον ἐπὶ τῆς θήκης. Πτωχὸν ἄστρον, δὲν εἶσαι λοιπὸν ἢ ἓν ἄστρον διὰ *γέλοια*, ἓν πρόστυχον πῶμα φιάλης!

—*Βούλωμα μποτίλιας!* ἀνέκραξεν ὁ Οὐάτκινς ἔκπληκτος. Τὰ παιδιὰ δὲν σέβωνται τίποτε!....

—Δεσποινὶς Ἀλίκη, εἶπε τότε ὁ νεαρὸς μηχανικός, σεῖς εἶσθε, ἥτις μὲ ἐνεθαρρύνατε ὅπως ἐπιζητήσω τὴν τεχνητὴν κατασκευὴν ἀδάμαντος. Εἰς σᾶς λοιπὸν πρέπει ὁ λίθος οὗτος ν' ἀνήκῃ σήμερον!... Ἀλλά, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, οὗτος εἶναι κόσμημα, ὅπερ δὲν θὰ ἔχῃ πλέον καμμίαν ἐμπορικὴν ἀξίαν, μόλις γνωσθῇ ἡ καταγωγή του!... Ὁ πατήρ σας θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ ἀναμφιβόλως νὰ σᾶς τὸν προσφέρω, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ὑμετέρας εὐτυχοῦς ἐπιδράσεως ἐπὶ τῶν ἔργων μου!

—Ἀϊ! ἔκαμεν ὁ κ. Οὐάτκινς, μὴ δυνάμενος ν' ἀποκρύψῃ ὅ,τι ἠσθάνετο ἐπὶ τῇ προτάσει ταύτῃ, τῇ.... ἀπροσδοκήτῳ.

—Δεσποινὶς Ἀλίκη, ἐπανέλαβεν ὁ Κυπριανός, ὁ ἀδάμας οὗτος εἶναι ἰδικός σας!.... Σὰς τὸν προσφέρω..... Σᾶς τὸν δίδω!

Καὶ ἡ δεσποινὶς Οὐάτκινς, ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, ἔτεινε τῷ νεαρῷ κυρίῳ τὴν χεῖρα, ἣν ἐκεῖνος ἐπίεσε προσφιλῶς ἐν ταῖς ἰδίαις.

XI

Ο ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΣ ΑΣΤΗΡ

Ἡ εἴδησις τῆς ἐπανόδου τοῦ Ἰακώβου Βανδεργάατ ἐν ἀκαρεῖ διεδόθη. Ὡς ἐκ τούτου, ἡ πληθὺς τῶν ἐπισκεπτῶν πυξήνθη ἀμέσως ἐν τῷ ὑποστατικῷ, ὅπως ἴδωσι τὸ θαῦμα τοῦ Κόπζ. Δὲν ἐχρειάσθη δὲ πολὺς χρόνος ἵνα μάθουν ὅτι ὁ ἀδάμας ἀνῆκεν ἤδη τῇ δεσποινίδι Οὐάτκινς καὶ ὅτι ὁ πατήρ της μᾶλλον ἢ αὐτὴ ἦτο ὁ ἀληθὴς κάτοχος. Ἐντεῦθεν διέγερσις τῆς κοινῆς περιεργείας διὰ τὸν ἀδάμαντα ἐκεῖνον, ἔργον ἀνθρώπου καὶ οὐχὶ τῆς φύσεως.

Ἰστέον ὅτι οὐδὲν ἔτι εἶχε διαθρυλληθῇ περὶ τῆς τεχνητῆς παραγωγῆς τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀδάμαντος. Ἀφ' ἑνὸς μέν, οἱ μεταλλευταὶ τῆς Γρικαλάνδης δὲν ἦσαν τόσῳ ἀπερίσκεπτοι ὥστε νὰ διακωδωνίσωσι μυστικόν, ὅπερ ἠδύνατο νὰ ὠδήγει

αὐτοὺς εἰς ἄμεσον καταστροφήν. Ἀφ' ἑτέρου δέ, ὁ Κυπριανὸς μὴ θέλων οὐδὲν νὰ ριψοκινδυνεύσῃ, δὲν εἶπε τίποτε ὡς πρὸς τοῦτο, καὶ ἦτο ἀποφασισμένος νὰ μὴ ἀποστείλῃ ποσῶς τὸ ὑπόμνημά του τὸ σχετικὸν πρὸς τὸν *Μεσημβρινὸν Ἀστέρα*, πρὶν ἢ ἐλέγξῃ τὸ ἀποτέλεσμα διὰ δευτέρου πειράματος. Ὅ,τι κατεσκεύασε κατὰ πρῶτον, ἐπεθύμει νὰ ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ κατασκευάσῃ καὶ ἐκ δευτέρου.

Ἡ κοινὴ περιεργία ἦτο λοιπὸν λίαν ἐξεγηγερμένη, ὁ δὲ Τζὼν Οὐάτκινς δὲν ἠδυνήθη εὐπρεπῶς ν' ἀρνηθῇ ὅπως ἱκανοποιήσῃ ταύτην, τοσούτῳ μᾶλλον, καθόσον ἐκολακεύετο οὕτω ἡ ματαιότης του.

Ἐτοποθέτησε λοιπὸν τὸν *Μεσημβρινὸν Ἀστέρα* ἐπὶ μαλακῆς βαμβακίνης στρωμνῆς, εἰς τὴν κορυφὴν μικρᾶς λευκῆς μαρμαρίνης στήλης, ὑψουμένης ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἑστίας τοῦ διαλεκτηρίου του, καὶ καθ' ἡμέραν ἔμενε διαρκῶς καθήμενος εἰς τὸν βυθὸν τῆς *πολυθρόνας* του, θαυμάζων τὸ ἀπαράμιλλον κόσμημα καὶ ἐπιδεικνύων αὐτὸ εἰς τὸ κοινόν.

Ὁ Τζέιμς Ἵλτων ἦτο ὁ πρῶτος ὅστις τῷ παρετήρησεν ὁπόσον ἀσύνετος ἦτο τοιαύτη διαγωγή. Ὑπελόγιζε καλῶς τοὺς κινδύνους οὓς προὐκάλει καθ' ἑαυτοῦ, ὑποδεικνύων οὕτω εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου ὅλου τὴν ὑπέρμετρον ἀξίαν, ἣν προεφύλαττεν ὑπὸ τὴν στέγην του; Κατὰ τὸν Ἵλτωνα ἦτο ἀπαραίτητον νὰ αἰτήσωσιν ἐκ Κυμβερλεῦ ἰδιαιτέραν φρουρὰν ἐξ ἀστυνομικῶν κλητήρων, ἄλλως κατὰ τὴν προσεχῆ νύκτα δυνατὸν οὐδὲ στιγμὴ νὰ παρήρχετο ἄνευ λυπηροῦ ἐπεισοδίου.

Ὁ κ. Οὐάτκινς ἐκπληχθεὶς ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ὑπονοίᾳ, ἔσπευσε ν' ἀκολουθήσῃ τὸν δικαστικὸν ἐπιτηρητὴν καὶ δὲν ἀνέπνευσεν ἢ ὅτε εἶδε φθάνουσαν πρὸς τὸ ἑσπέρας περιπολίαν ἐφίππων χωροφυλάκων. Οἱ εἴκοσι πέντε ἄνδρες ταύτης, ἐνεκατεστάθησαν εἰς τὰ παραρτήματα τοῦ ὑποστατικοῦ.

Ἡ συρροὴ τῶν περιέργων δὲν ἔκαμεν ἄλλο τι ἢ ν' αὐξήσῃ ταύτην κατὰ τὰς ἀκολούθους ἡμέρας καὶ ἡ φήμη τοῦ *Μεσημβρινοῦ Ἀστέρος* ὑπερέβη μετ' οὐ πολὺ τὰ ὅρια τῆς περιεργίας, διὰ νὰ διαδοθῇ μέχρι τῶν πόλεων, τῶν μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένων. Αἱ ἐφημερίδες τῆς ἀποικίας ἀφιέρωσαν ἄρθρα ἐπὶ ἄρθρων, ἀναγράφουσαι τὰς διαστάσεις, τὸ σχῆμα, τὸ χρῶμα καὶ τὴν λάμψιν του. Τὸ τηλεγραφικὸν σύρμα τοῦ Δουρβὰν ἐπεφορτίσθη νὰ μεταδώσῃ τὰς λεπτομερείας διὰ τῆς Ζανζιβάρης καὶ Ἅδεν εἰς Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν κατ' ἀρχάς, εἴς τε τὴν Βόρειον καὶ Νότιον Ἀμερικὴν καὶ τὴν Ὠκεανίαν εἶτα. Φωτογράφοι ἤτησαν τὴν τιμὴν νὰ λάβωσιν εἰκόνας τοῦ θαυμασίου ἀδάμαντος. Ἰχνογράφοι εἰδικοὶ ἦλθον ἐκ μέρους εἰκονογραφημένων ἐφημερίδων, ἵνα ἀναπαραστήσωσι τὴν εἰκόνα. Τέλος, ὑπῆρξε γεγονὸς παγκόσμιον.

(Ἀκολουθεῖ).

ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἠλεκτρικῶν συρμάτων ἐν Ἀμερικῇ εἶναι τοσοῦτον σημαντικός, τὰ δὲ ρεύματα ἅτινα διατρέχουσι ταῦτα εἰσὶ τοσοῦτον ἰσχυρά, ὥστε ἡ ζωὴ τῶν πολιτῶν εἶχε καταστῇ πρό τινος προβληματική. Εὐτυχῶς ἐλήφθησαν ἐσχάτως τὰ κατάλληλα καὶ δραστήρια μέτρα καὶ τὸ κακὸν ἤδη ἀρκούντως περιωρίσθη. Ἑβδομὰς δὲν παρήρχετο χωρὶς ν' ἀγγελθῇ σοβαρόν τι ἀπευκταῖον. Ἐν διαστήματι 18 μηνῶν ὀκτὼ πολῖται τῆς Νέας Ὑόρκης ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῶν ἠλεκτρικῶν συρμάτων ἅτινα εἶχον διακοπῇ, καὶ 17 ἕτεροι ὁμοίως σοβαρῶς ἐπληγώθησαν. Πλὴν οὐδὲν τῶν ἀπευκταίων τούτων συνεκίνησε πλειότερον τὴν μεγαλόπολιν ταύτην ὅσῳ τὸ ἀκόλουθον φοβερὸν δρᾶμα ὅπερ ἐρανιζόμεθα ἐξ ἀμερικανικοῦ τινὸς ἐπιστημονικοῦ φύλλου.

Τὸ ἀνήκουστον δρᾶμα συνέβη τῇ 18 Ὀκτωβρίου π. ἔτους, διήρκεσεν ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας καὶ ἐξειλίχθη ὑπὸ τὰ ὄμματα 5000 ἀνθρώπων ἐν ἀγανακτήσει θεωμένων τὴν σκηνὴν καὶ ἀδυνατούντων νὰ σώσωσιν ἀτυχῆ τινὰ γενόμενον θῦμα τοῦ καθήκοντός του.

Ἦτο μεσημβρία, ὅτε παρὰ τὴν γωνίαν τῶν ὁδῶν Κέντρου καὶ Βουλῶν, ἤτοι ἐν συνοικίᾳ ἐκ τῶν μᾶλλον συχναζομένων καὶ κατοικουμένων τῆς Νέας Ὑόρκης, τηλεγραφικός τις ὑπάλληλος ἀνήρχετο στύλον τινά, ἐφ' οὗ διέρχονται πληθὺς ἠλεκτρικῶν συρμάτων τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτισμοῦ, τῆς μεταφορᾶς ἠλεκτρ. δυνάμεως καὶ τῶν τηλεγράφων. Τῶν τελευταίων τούτων τὰ σύρματα ἔκειντο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ στύλου, ἅπαντα δὲ ἦσαν γυμνά. Ὁ ὑπάλληλος ἀφοῦ διῆλθε ἐπιμελῶς τὰ κατωτέρω κείμενα σύρματα ἡτοιμάζετο ν' ἀνέλθῃ ὑψηλότερον πρὸς τὰ λεπτὰ καὶ ἀκίνδυνα τηλεγραφικά, ὅτε ὁ ἀτυχὴς περιεπλέχθη ἀκουσίως καὶ συνελήφθη αἰχμάλωτος μεταξὺ αὐτῶν χωρὶς νὰ δύνηται νὰ κινηθῇ. Ἀφ' ἑνὸς ὁ μέγας ἀριθμὸς τῶν συρμάτων καὶ ἀφ' ἑτέρου τὰ ἠλεκτρικὰ ρεύματα καταλαβόντα αὐτὸν τὸν κατέστησαν ἀδρανῆ. Ἰδίως ἓν ρεῦμα ἰσχυρότατον τῆς μεταφορᾶς ἠλεκτρικῆς δυνάμεως ἤρξατο νὰ τὸν κατακαίῃ καὶ ὁ ἀτυχὴς ἐκραύγαζεν γοερῶς. Τότε ἤρξατο σκηνὴ φρικώδης. Τὸ θέαμα ἦτο σπαραξικάρδιον. Τὸ πλῆθος παρατηρῆσαν τὰ γενόμενα συνηθροίσθη κάτωθι τοῦ στύλου καὶ συνεζήτει μετ' ἀγωνίας τίνι τρόπῳ νὰ συνδράμῃ τὸν δυστυχῆ, οὐτινος τὸ σῶμα καὶ τὸ πρόσωπον συνεστέλλοντο ἐκ τῶν πόνων· ἐκ δὲ τοῦ στόματος αὐτοῦ, τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἐξήρχοντο φλόγες.

Ὁ ἀτυχὴς ἐκαίετο!

Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν καὶ πλέον τὸ κοινὸν ἄφωνον ἐκ φρίκης ἐγένετο μάρτυς τῆς ἀγωνίας ταύτης, καὶ ὅτε τέλος ἀφίκοντο ἀπεσταλμένοι ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Ἑταιρείας Western Union Telegraph S^ie ἦτο πλέον ἀργά, διότι κατεβίβασαν τὸ σῶμα ἐντελῶς ἀπηνθρακωμένον τοῦ δυστυχοῦς ὑπαλλήλου, ὅστις, τίς οἶδε, ἐν ποίοις φρικώδεσι πόνοις παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Ἐν τούτοις δὲν ἔπαθον μόνον ὑπάλληλοι ἐκ τῶν τοιούτων συρμάτων, διότι καὶ πολλοὶ ἕτεροι πολῖται ἐκεραυνοβολήθησαν ὑπὸ τῶν διακοπέντων αἴφνης συρμάτων, ὧν τὰ ἄκρα ἤγγισαν αὐτούς.

Ἤδη πάντα τὰ σύρματα τοποθετοῦνται ὑπὸ τὴν γῆν.

Φρίκ.

ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΑ

Η ΜΕΤΑΞΥ ΒΡΥΞΕΛΛΩΝ ΚΑΙ ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΙΑ

Μετὰ τὴν τηλεφωνικὴν συνεννόησιν μεταξὺ Παρισίων καὶ Λονδίνου, ἧς ἡ ἀνταπόκρισις ἐπετεύχθη αἰσίως, ἐγένοντο καὶ ἄλλαι εἰς μακροτέρας ἀποστάσεις, ὧν τὰ ἐπεισόδια οὐ παύονται ἀναφέροντα τὰ εὐρωπαϊκὰ ἐπιστημονικὰ συγγράμματα.

Ἀναφέρεται, ὅτι ὁ πρῶτος ἐγκαινιάσας τὴν μεταξὺ Βρυξελλῶν καὶ Λονδίνου τηλεφωνικὴν ὑπηρεσίαν εἶναι ἡ ἐφημερὶς *Βελγικὴ Ἀνεξαρτησία*, ἧς ὁ ἀνταποκριτὴς ἐκ Λονδίνου τηλεφωνήσας μετεβίβασε τὰς ἀκολούθους λέξεις περμφθείσας ὑπὸ δύο ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τῆς Διευθύνσεως τῶν Ἀγγλικῶν Τηλεγράφων.

«Περίεργον πρᾶγμα, ἡ Βελγικὴ Ἀνεξαρτησία εἶναι ἡ πρώτη ἐφημερίς, ἥτις χρησιμοποιεῖ τὸ μέσον τοῦτο τῆς ἀνταποκρίσεως, ἥτις προώρισται, κατ' ἀρχήν, νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας συγκοινωνίαν. Ὁπόταν δὲ γραφῇ ἡ ἱστορία τοῦ τηλεφωνικοῦ συμπλέγματος καὶ τῶν ἀπαρχῶν τῆς τοιαύτης συγκοινωνίας, ἡ Βελγικὴ Ἀνεξαρτησία θέλει κατέχει ἰδιάζουσαν θέσιν.

» Ἐκ τῶν ἰδεῶν δὲ τούτων ἐμφορούμενοι — ἐξακολουθεῖ ὁ ἀνταποκριτὴς τηλεφωνῶν — ἀναφέρομεν ἀπόπειραν, γενομένην χθές, ἀπ' εὐθείας συνεννοήσεως μεταξὺ Λονδίνου καὶ Μασσαλίας διὰ τῆς συνδέσεως τοῦ Ἀγγλο-Γαλλικοῦ τηλεφωνικοῦ σύρματος Παρισίων-Λονδίνου μετὰ τοῦ τῆς Μασσαλίας. Ἡ διαμειφθεῖσα ἀνταπόκρισις διὰ τῆς σημαντικωτάτης ταύτης ἀποστάσεως — 1300 χιλιομέτρων, — συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ὑποθρυχίου τμήματος ἐστενογραφήθη ἀφ' ἑκατέρων τῶν μερῶν, τῆς μεταβιβάσεως τῶν ἤχων γενομένης ἐντελοῦς.

»Τὸ πείραμα τοῦτο ἦτο θαυμασία κορωνὶς τῆς τηλεφωνικῆς ἀνταποκρίσεως.

»Ἐν τούτοις συνέβησαν καὶ ἀστεῖα ἐπεισόδια. Ἄγγλος τις ἀνταποκρινόμενος τὴν πρωΐαν μετά τινος ἀνταποκριτοῦ του ἐκ Παρισίων, τῷ ἀνήγγελλε τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν τῆς θεατρικῆς παραστάσεως τοῦ *Enfant Prodigue* ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ «Prince of Wales» προφέρων ὡς ἑξῆς: *Onfong Prodig* Prince ov Veles. Ὁ ἐκ Παρισίων ἀνταποκριτὴς ἀρκούντως βαρύκοος, καὶ μὴ ὢν πολὺ συνειθισμένος εἰς τὴν ἀγγλικὴν προφοράν, ἰδίως διὰ τοῦ τηλεφώνου γενομένην, ἔγραψε: *Hong-Kong strong gale*, δηλαδή: ἰσχυρὸς ἄνεμος ἐκ Χόγκ-Κόγκ.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΤΙΚΑΙ ΔΙΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

Τὸ ἐπιστημονικὸν περιοδικὸν «Eletricità» δημοσιεύει τὸ ἀκόλουθον τολμηρὸν κατόρθωμα.

Νέος τις ζωηρός, λεπτουργὸς τὸ ἐπάγγελμα, προσκληθεὶς ἐσχάτως νὰ κάμῃ ἐπισκευάς τινας ἔν τινι ἐξομολογητηρίῳ μεγάλου τινὸς ναοῦ ἐν Παρισίοις, καὶ ὢν κάτοχος τῆς ἠλεκτρικῆς τέχνης, ἐργασθεὶς ἐπί τινα χρόνον παρά τινι ἠλεκτρολόγῳ, ἐτοποθέτησε κρυφίως καὶ διὰ τρόπου χωρὶς νὰ φαίνηται μικρὰν μικροφωνικὴν συσκευὴν ἐν αὐτῷ ἣν ἔθηκεν ἐπιτηδείως εἰς συγκοινωνίαν μετά τινος τηλεφώνου, ὅπερ ὁμοίως ἀπέκρυψεν ἔν τινι γωνίᾳ τοῦ ναοῦ.

Ὁ κατεργάρης οὗτος ἐπέτυχε πληρέστατα τοῦ σκοποῦ του καὶ μεταβαίνων εἰς τὰς συνήθεις ὥρας τῶν ἐξομολογήσεων ἤκουεν ἀπαρατηρήτως μειδιῶν τὰ ἀπόρρητα τῶν ἐξομολογουμένων πιστῶν, οἵτινες προσήρχοντο ὅλως ἀμέριμνοι καὶ κατέθετον παρὰ τῷ λειτουργῷ τοῦ Ὑψίστου τὰς ἁμαρτίας των.

Ὁ ἡμέτερος ὅμως τολμητίας δὲν ἠρκέσθη εἰς τὴν προσωπικήν του συμμετοχὴν εἰς τὰ ἀπόρρητα ταῦτα τῶν καρδιῶν, ἀλλὰ ὡς ἐπιτήδειος πρακτικὸς διωργάνωσε καὶ μικρὰν ὑπηρεσίαν τῶν ἀπορρήτων, σκοποῦσαν τὴν μετάδοσιν ἀντὶ τιμήματος τῶν ἀδυναμιῶν τῶν προσερχομένων παντὶ ἐνδιαφερομένῳ.

Ἡ πρώτη ὑπόνοια τῆς ἐκβιάσεως ἑνὸς τοιούτου ἀπορρήτου ἐπερρίφθη φυσικῶς εἰς τὸν ἐξομολογητὴν ἐφημέριον, ὅστις διεμαρτύρετο ὁ τάλας διὰ τὴν ἀθῳότητα αὐτοῦ, καὶ ἠπόρει ἐν ταύτῳ διὰ τὴν διαβολικὴν μεσολάβησιν τῆς ἐκβιάσεως ἀπορρήτου ὅπερ μόνος αὐτὸς ἐγνώριζεν.

Ἐν τούτοις, *ἀγαπᾷ μὲν ὁ Θεὸς τὸν κλέπτην, ἀλλ' ἀγαπᾷ καὶ τὸν οἰκοκύρην*, διότι ἐὰν μὲν ὁ σατανᾶς εἰσχωρήσας εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ *κατεργάρου* λεπτουργοῦ ἐνεφύσησεν αὐτῷ τὴν ἄδικον σύλληψιν ἰδέας πρὸς κατασκευὴν τῆς χύτρας, ἐλησμόνησεν ἀφ' ἑτέρου νὰ τὸν συμβουλεύσῃ νὰ κατασκευάσῃ καὶ τὸ κάλυμμα αὐτῆς, ὅπερ ἐπὶ τέλους τὸν ἐπρόδωκεν.

Ἀνακαλυφθέντος συνεπῶς τοῦ ἐγκληματίου καὶ τοῦ μηχανήματος αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἱερέως ὅστις τὰ πάντα ἐχρήσατο ἵνα συλλάβῃ τὸν ἐχθρόν, ὅστις ἐτάραττε τὴν συνείδησίν του, παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὴν δικαιοσύνην, παρ' ἧς μετ' ἀγωνίας ἀναμένεται ἡ ποινή.

ΕΚ ΤΟΥ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥ

Ἡ ὀδυνηροτέρα θεραπεία τοῦ ἔρωτος εἶναι ἡ ἀδιαφορία.

Ἡ γυναικεία ἡλικία εἶναι ὡρολόγιον, τὸ ὁποῖον αἰωνίως πηγαίνει ὀπίσω.

Ὁ κόσμος δὲν εἶναι ἐπικίνδυνος· μᾶς φαίνεται τοιοῦτος, διότι εἴμεθα λίαν προσηλωμένοι εἰς αὐτόν. Ἀλλ' ὅταν θεωρῶμεν τὰ καθ' ἡμέραν γεγονότα ὑπὸ τὴν ἀληθῆ καὶ πραγματικὴν αὐτῶν ἔποψιν, εἶναι μέγα καὶ διαρκὲς σχολεῖον, διδάσκον ἡμᾶς νὰ φεύγωμεν τὴν κακίαν καὶ νὰ ἐνστερνιζώμεθα τὴν ἀρετήν, τὴν μόνην ἀληθῆ ἐκπροσώπησιν τῆς θείας τελειότητος.

Ἡ κακὴ ὑπόληψις ὑποδεικνύει τὴν κακίαν, ὡς ὁ καπνὸς δεικνύει μακρόθεν τὸ πῦρ.

Πολλοὶ ἐν πάσῃ κοινωνίᾳ κέκτηνται πρόσωπον εὐειδές, σύμμετρον, ἑλκυστικόν· ἀνάστημα εὔρυθμον, ἐπιβάλλον, ζηλευτόν· ἀλλ' ἂν ἐξετάσωμεν τὸ πνεῦμα, τὴν ψυχήν, τὰ ἤθη, θὰ ἴδωμεν πολλάκις αὐτὰ ρυπαίνοντα τὸ ἐξωτερικόν, ἀντὶ νὰ ἀνταποκρίνωνται πρὸς τοῦτο. Μοὶ φαίνεται τότε ὡς νὰ βλέπω μηδαμινὴν καὶ εὐτελῆ ρωπογραφίαν, ἐντὸς πολυτελοῦς καὶ ἀκτινοβολοῦντος περιβλήματος!

Τέσσαρα εἰσὶ τὰ διακριτικὰ σημεῖα παντὸς πολιτισμοῦ. Αἱ καθ' ἕκαστον ἐκδηλώσεις τοῦ βίου τῶν ἐθνῶν, εἰς τετράδα ἐκφάνσεων ἀποτυποῦνται: Εἰς τὴν Θρησκείαν, τὴν Γλῶσσαν τὴν Τέχνην καὶ τὸ Δίκαιον. Ἐν τῇ ἐπαλλήλῳ δὲ παρελεύσει τῶν αἰώνων, ὁ πολιτισμὸς διὰ τριῶν ἐξεπροσώπήθη ἐθνοτήτων. Τὴν ἐξέλιξιν τοῦ παγκοσμίου πνεύματος, τρία ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἔθνη ἀντιπροσωπεύουσιν: Ἀσία, Ἑλλάς, Ρώμη.

Ἡ μετριοφροσύνη εἶναι πλάστιγξ, ἥτις κατέρχεται ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, ἵνα ἀνυψωθῇ ἀπὸ τὸ ἕτερον.

Φεῦ! μάταια ὄνειρα κατὰ τὴν νεότητα, ὀχληροὶ μόχθοι κατὰ τὴν ὥριμον ἡλικίαν, πικραὶ πλάναι κατὰ τὸ γῆρας, βάσανοι κατὰ πᾶσαν τοῦ βίου ἐποχήν· ἰδοὺ τὸ στάδιον τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὡς ἡ δρόσος τῆς πρωΐας· μόνον ἐντὸς καθαροῦ σκεύους μένει καθαρά.

Τὸ ψεῦδος εἶναι ὡς βῶλος χιόνος, ὅστις ἐξογκοῦται ἐκ τῶν ὀρέων κυλινδούμενος, εἶτα δὲ μένει ἀκίνητος καὶ ἐκμηδενίζεται διαλυόμενος.

Ἡ προσπτίησις εἶναι ἐκ τῶν πολυτίμων τοῦ στέμματος λίθων.

Πάντες εἴμεθα δοῦλοι τῶν νόμων, ἵνα δυνάμεθα νὰ ζῶμεν ἐλεύθεροι.

Ὡς ἡ φλὸξ τῆς δᾳδὸς τείνει πάντοτε πρὸς τὰ ἄνω, ὅπως καὶ ἂν στρέψῃ τις τὴν δᾳδα, οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ὑπὸ τῆς ἀρετῆς διαφλέγεται, ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν συμβῇ αὐτῷ, βαίνει πάντοτε πρὸς τὸν σκοπόν, ὃν ἡ σύνεσις τῷ δεικνύει.

Δίκ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΑΥΤΟΜΑΤΟΝ ΔΙ' ΕΛΙΚΟΣ

Πάντες γνωρίζομεν τὸ φυσικὸν ἐκεῖνο παίγνιον, *μύλον* κοινῶς λεγόμενον, καὶ συνιστάμενον ἀπὸ πρόχειρον ἕλικα, ἀποτελούμενον ἐκ μικρῶν ἐλαφρῶν πτερυγίων ἐκ χάρτου ἢ λεπτῶν ἐλασμάτων κυκλιδὸν τεθειμένων, καὶ σχηματιζόντων *μύλον*, ὃν στηρίζομεν διὰ καρφίδος ἐπὶ τεμαχίου ξύλου, καὶ στρέφεται περὶ ἑαυτὸν ἅμα τεθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀνέμου. Ἂν θέσωμεν δ' αὐτὸν πρὸ χύτρας ζέοντος ὕδατος τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἔχωμεν, διότι ἡ στήλη τοῦ ἀνυψουμένου θερμοῦ ἀέρος προσκρούουσα ἐπὶ τῶν πτερυγίων τῆς ἕλικος ταύτης θὰ στρέψῃ αὐτὴν περὶ τὸν ἄξονά της.

Ἤδη τελειοποιοῦντες τὸ παρὸν σύστημα, ἐὰν συγκοινωνήσωμεν τὸν ἕλικα τοῦτον διὰ τοῦ βραχίονος πλαστοῦ προσώπου παριστῶντος ἐνέργειάν τινα θὰ ἔχωμεν περίεργον ὅλως φαινόμενον. Ἡ ἔναντι ἡμῶν εἰκὼν παρίστησι νεάνιδα κόπτουσαν ξύλα, καὶ ἧς ἡ ἐνέργεια ἔχει οὕτως.

Ὁ ἕλιξ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐκ σιδηροῦ σύρματος συνισταμένου ἄξονος Α, καταλλήλως τετοποθετημένου, ὅστις στρεφόμενος, δίδει ἀνάλογον δυναμικὴν ἐνέργειαν διὰ μέσου ἑλάσματος ὁριζοντείου εἰς τὸν ἐκ καρτονίου βραχίονα τῆς νεάνιδος, ὅστις οὕτω ἐκτελεῖ κίνησιν ἀνόδου καὶ καθόδου ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ κόπτοντος ξύλα, ὡς πιστῶς ἐμφαίνεται ἐν τῇ παρατεθειμένῃ εἰκόνι.

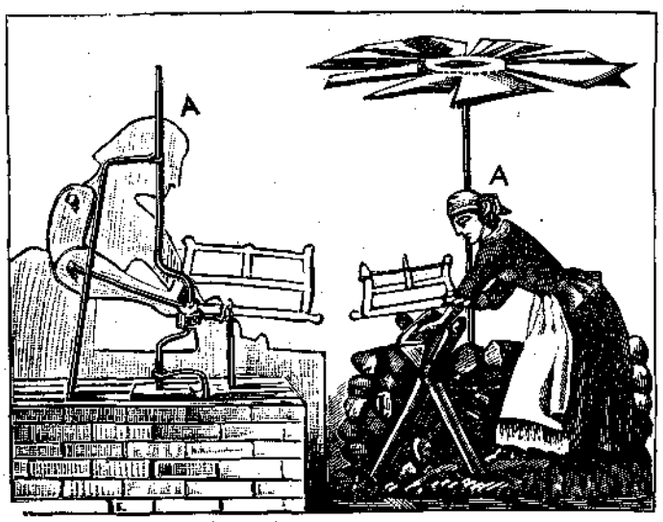

Ἤδη πᾶς τις λαμβάνων ὡς βάσιν τὰ ἀνωτέρω, δύναται νὰ κατασκευάσῃ μηχάνημα αὐτόματον ἐκτελοῦν οἱανδήποτε μηχανικὴν ἐνέργειαν, ὡς λ. χ. σφυρηλασίαν, πριόνισμα, ἄντλησιν ὕδατος κτλ.

Φ. Π.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

18. Αἴνιγμα.

Ἄνευ ἐμοῦ ὁ ἄνθρωπος εἰς μάτην θὰ ἐγεννᾶτο
καὶ ἄχρηστος εἰς βάσανον ὁ τάλας θὰ ἐπλανᾶτο.
Εἶμαι διπλῆ καὶ ἴσον ἔχω πάντοτε τὸ μῆκος.
Πλὴν εἰς τὰ ζῶα — οἴμοι! — θὰ μὲ εὕρῃς τὰ ἀγενῆ
ἂν εἰς τὸ τέλος αἴφνης ἀντωνυμία τις τεθῇ·
χωρὶς γυναῖκα δ' ἥμισυ δὲν θὰ ζητῶ ἀδίκως
ἂν ἡ γραφὴ μεταβληθῇ, εἴτε Χάρου ἐξ αἰτίας,
εἴτε συνεπείᾳ πλάνης, ἐντελοῦς ἀσυμφωνίας.

19. Πρὸς συμπλήρωσιν.

M
A . I
.
M . . Σ . . Σ
.
E . P
Σ

20. Λογοπαίγνιον.

Ποίους ὅσῳ κοντοὶ καὶ ἂν εἶνε τοὺς λέγομεν πολὺ ὑψηλούς;

21. Φωνηεντόλιπον.

.—.ργ.σ..—φ.ρ..—.γ....ν—σ.φ..ν—χ.ρ.ν

22. Λογόγριφος.

Α'. Ἰανουάριος
Α'. Φεβρουάριος
Λ'. Ἐγώ
Υ'. Μάρτιος.

Ἀραβικὸς Ἵππος.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩι 2ῳ ΦΥΛΛΩι ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

7. *Αἴνιγμα.* — **Ἕρμος — Ἐμός.**

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ ἐν Καρδίτζῃ κ. Π. Ι. Κουτρουβέλης καὶ ὁ ἐν Πειραιεῖ κ. Π. Μανοῦσος.

8. *Αἴνιγμα.* — **Ἄθως — θώς.**

Ἔλυσεν αὐτὸ ὁ ἐν Καρδίτζῃ κ. Π. Ι. Κουτρουβέλης.

9. *Αἴνιγμα.* — **Μέλης — Κέλης**

Οὐδεὶς ἔλυσεν.

10. *Αἴνιγμα.* — **Κάρπαθος — Κάρ — πάθος.**

Ἔλυσαν αὐτὸ οἱ ἐν Ἀθήναις κ.κ. Ἰω. Βακαλόπουλος, Π. Διαμαντίδης καὶ Ἀγ. Θωμᾶς.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Β. Σ.—Θ. Β.—Σ. Π.—Ξ. Β.—Λ. Π.—Π. Ζ.—Β. Σ.—Γ. Κ.—Δ. Δ.—Σ. Υ. **Ἀθήνας.** Συνδρομαί σας τοῦ 6' ἔτους ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Χ. Π. Λ. **Ἡράκλειον.** Φύλλα σᾶς ἀπεστείλαμεν. Διὰ δελταρίου σᾶς ἀπηντήσαμεν.—Α. Λ. **Γαλάζιον.** Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ἀπόδειξις παρεδόθη κομιστῇ ταύτης. Εὐχαριστοῦμεν.—Γ. Κ. **Ὀδησσόν.** Συνδρομητὴν ἐνεγράψαμεν. Ἅπαντα φύλλα ἐξ ἀρχῆς ἀπεστείλαμεν. Ἀποδείξεις ταχυδρομικῶς.—Α. Π. **Μαγνησίαν.** Ἐπιστολὴ ἐλήφθη· σᾶς γράφομεν.—Α. Ρ. **Ἄρταν.** Πίλος, φόρεμα, ἐπιστολαὶ ἐλήφθησαν. Παραγγελίαι σας ἐκτελοῦνται, θὰ σᾶς γράψωμεν· φίλος Δ. ἀκόμη δὲν ἐπλήρωσε, περιμένων ἔνταλμα. Κυρία π. δὲν ἐνεφανίσθη ἔτι.—Ι. Χ. καὶ Γ. Π. **Σύρον.** Ἀγγελίαι ἐλήφθησαν, πλὴν δὲν ἐλπίζομεν, ἕνεκα πολλῶν τοιούτων. Ἐν τούτοις ἐνεργήσωμεν δέοντα.—Ι. Ρ. **Σύρον.** Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ο. εἴπομεν δέοντα.—Ηλ. Ο. **Ἐνταῦθα.** Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς.—Μ. Κ.—Κ. Σ.—Ι. Ρ. **Πειραιᾶ.** Συνδρομαί σας 2ου ἔτους ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Τὸ μόνον πλούσιον εἰς εἰκόνας καὶ ὕλην

Τὸ περιοδικὸν τοῦτο σύγγραμμα, κατὰ πρῶτον ἐκδιδόμενον ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ ἔτους ἤδη καὶ πλέον, κατ' ἀπομίμησιν τῶν ὁμοίας φύσεως εὐρωπαϊκῶν, ἐγένετο προθύμως ἀποδεκτὸν παρὰ πάντων τῶν φιλομούσων καὶ φιλοπροόδων καὶ κατέστη παντὶ φιλαναγνώστῃ μοναδικὸν ἐντρύφημα καὶ τερπνὸν ἐνδιαίτημα. Ὡς ἐκ τῶν σχέσεών του δὲ μετὰ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ καὶ τοῦ Νέου Κόσμου, ἅπασαι αἱ ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις, τὰ νεώτερα ἐπιστημονικά, φιλολογικὰ καὶ βιομηχανικὰ προϊόντα, αἱ ἠλεκτρικαὶ καὶ μαγνητικαὶ πρόοδοι, τὰ νεώτερα μηχανήματα, τὰ δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ ἀξιόλογα ἔργα, τὰ φυσικὰ φαινόμενα, οἱ νεωτερισμοὶ τέλος, καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἡ νεωτέρα φιλολογία, ποίησις, τέχνη καὶ ἐπιστήμη παράγουσι, δημοσιεύονται ἐπιμελῶς ἐν τῇ Φύσει μετὰ τῶν σχετικῶν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Διὰ τὸ ἐσωτερικ. ἐτησία δρ. 8	Διὰ τὸ ἐξωτερικ. ἐτησία φρ. 12
„ „ ἑξαμην. „ 5	„ „ ἑξαμην. „ 7

Ὁ πρῶτος τόμος τῆς Φύσεως τοῦ λήξαντος ἔτους ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ Κράτους, ἄδετος μὲν δρ. 8, χρυσόδετος δρ. 10. Εἰς δὲ τὸ ἐξωτερικὸν ἄδετος μὲν φρ. 10, χρυσόδετος δὲ φρ. 12.

Πᾶσα αἴτησις ἐγγραφῆς συνδρομητῶν ὡς καὶ ἀποστολῆς τοῦ πρώτου τόμου τῆς Φύσεως δέον νὰ συνοδεύνται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

Διεύθυνσις τῆς «Φύσεως» ὡς ἑξῆς: Ὁδὸς Κυνοσάργους ἀρ. 36, ἢ ὁδὸς Νίκης ἀρ. 2.